In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

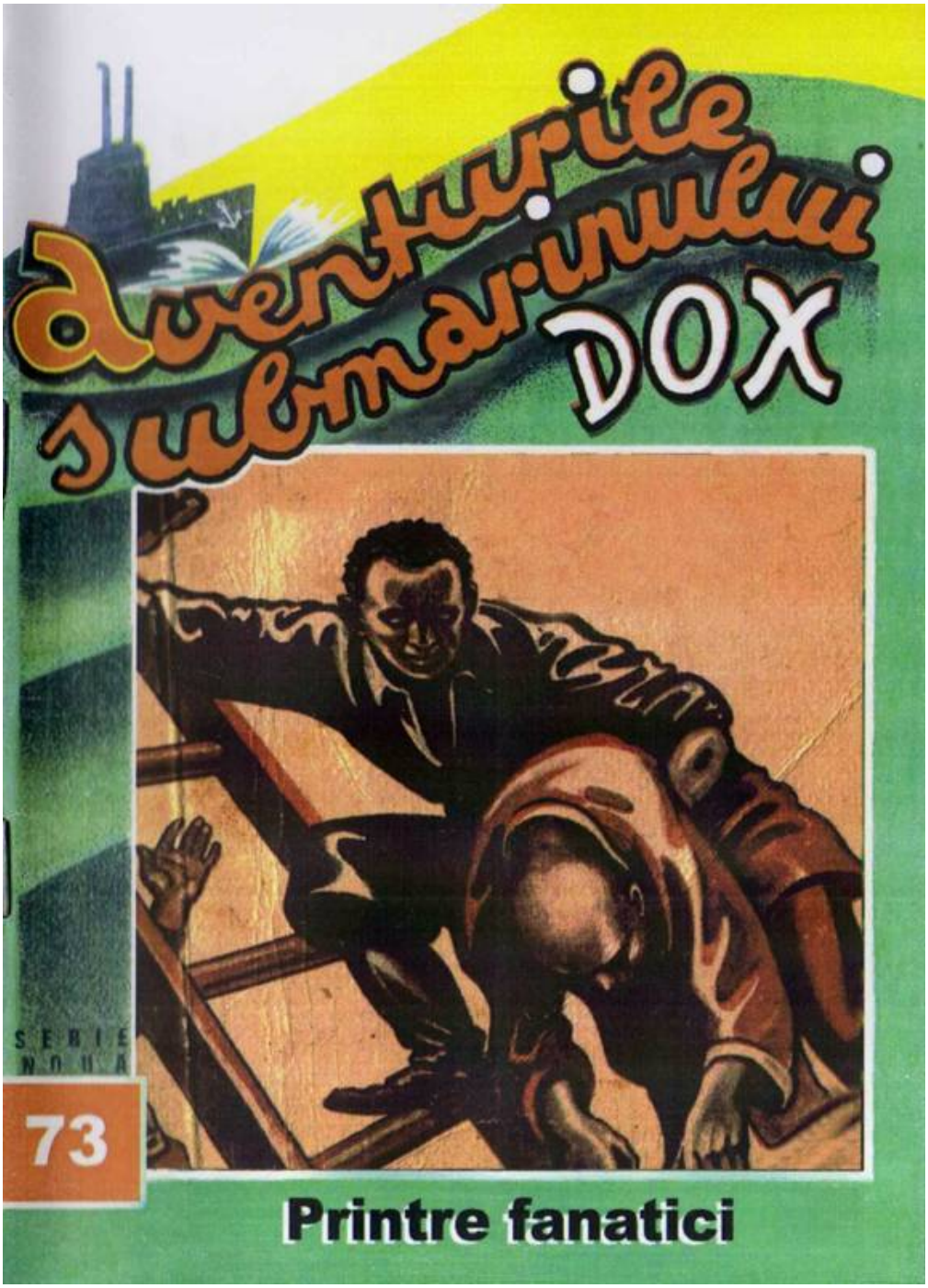
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
73
Printre fanatici

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 73.

PRINTRE FANATICI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
IARĂŞI PRIZONIERI.

DOCTORUL BERTRAM ÎI POVESTI mai departe lui George:

«— Răsuflând uşuraţi văzurăm cu bucurie soarele răsărind în zarea stepei, căci toată noaptea tremuraserăm de frig. Ca măsură de prevedere, din pricina noilor noştri duşmani, preoţii din cartierul oprit al oraşului Lhassa, n-am cutezat să aprindem un foc.

Acum, la ivirea zorilor, nădăjduiam să dăm de ceva vânat şi de herghelii de cai pe jumătate sălbateci care cutreieră stepa. Marian privi peste întinsul pustei spre răsărit, apoi zise:

— Acum e momentul să încercăm. Slavă Domnului că mai avem armele noastre, numai că Pongo şi-a pierdut minunata lui suliţă prin gangurile subpământene ale oraşului oprit. Vom purta însă noi de grijă să căpătăm ceva vânat şi trag nădejde că vom da curând de o herghelie de cai, din care să ne alegem vreo trei pentru călărit. Aşa dar, înainte, spre răsărit!

Ne frecarăm niţel mădularele amorţite, aruncarăm armele pe umăr şi ne pregătirăm de drum.

Dar nu făcurăm nici trei paşi, că tufele începură să foşnească din toate părţile şi peste o clipă furăm împresuraţi de atâtea făpturi sălbatece încât toată muniţia pistoalelor şi puştilor noastre n-ar fi fost de ajuns să-i doboare pe toţi. Afară de asta, cei mai mulţi ţineau îndreptate spre noi revolvere automate, moderne, împotriva cărora cu greu ne-am fi putut apăra.

Rămaserăm locului privind la făpturile sălbatece. Un bărbat, care se deosebea de ceilalţi prin înălţime, păşi spre noi

şi zise într-o englezească stâlcită:

— Sunteţi prizonierii noştri. Urmaţi-ne!

Însoţi vorbele acestea de un gest atât de poruncitor încât ne dădurăm seamă îndată că nu încăpea împotrivire.

După ce ne puserăm în mişcare, câţiva indivizi pricepuţi ne luară armele, aproape fără să simţim.

Într-o tăcere desăvârşită ne urmarăm drumul de-a curmezişul stepei arsă de soare, îndărăt spre zidurile care înconjurau oraşul sfânt. Tibetanii nici nu se mai sinchiseau de noi. Ne luaseră doar armele, erau în număr mare şi atât le era de ajuns.

Tot chibzuind la un mijloc de scăpare, nici nu băgai de seamă când trecu timpul şi ne trezirăm deodată în faţa zidului înalt îndărătul căruia mocneau atâtea taine întunecate.

Furăm duşi spre o poartă mare de fier, care se deschise la o chemare a tibetanului înalt.

O clipă doar văzurăm în faţa noastră temple ciudate, apoi furăm împinşi cu brutalitate într-o încăpere întunecoasă de la dreapta intrării. Se închise fulgerător uşa în urma noastră şi zăvoarele fură trase din afară. Privirăm imediat printr-o deschizătură zăbrelita din această uşă şi văzurăm cu bucurie că armele noastre fuseseră duse într-o încăpere de peste drum, săpată şi ea în zid. Probabil că acolo era ghereta pazniculuі.

Marian se apucă îndată să cerceteze uşa. Era din lemn, dar în cursul anilor – poate a veacurilor – acesta devenise tare ca fierul. Şi cu bricegele noastre – preoţii nu ne scotociseră buzunarele, slavă Domnului! N-am fi putut întreprinde nimic împotrivă. Marian aprinse lampa sa şi cercetă pereţii carcerei, apoi zise pe şoptite:

— Pereţii trebuie să fie de piatră, căci atât de gros nu poate fi zidul. De sigur că numai aici la poartă o fi atât de gros. Poate izbutim sa scoatem câteva blocuri şi ne recăpătăm astfel libertatea. Dacă reuşim să găurim zidul, atunci putem scoate colo în adăpostul pazniculuі câteva pietre şi prin deschizătură să ne luăm armele. Fireşte că asta va fi cu putinţă numai noaptea, când paznicii dorm.

— Ar fi minunat! mă bucurai eu. Aş vrea să văd mutrele preoţilor când vor găsi mâine cuibul gol.

— Dacă ne-or lăsa în pace până mâine, răspunse Marian.

— Mă tem însă că ne vor judeca şi condamna chiar astăzi.

— Vom cere atunci să fim duşi în faţa mai-marelui lor, Dalai Lama. Dacă îi vom istorisi cum s-au petrecut lucrurile în realitate, poate ca ne va lăsa liberi.

— Sau poate nu – mormăi Marian, în vreme ce încerca să-şi vâre cuţitul într-o crăpătură. Ia te uită, cimentul nici nu e atât de tare precum mă aşteptam.

— Minunat! făcui eu.

— Atunci să ne punem pe lucru.

— Dar va trebui să facem de pază cu schimbul la ferestruica zăbrelită spre uşa paznicilor, hotărî Marian. Robert, ia-ţi tu întâi sarcina asta, în vreme ce eu cu Pongo vom începe să desprindem tencuiala.

Mă aşezai la postul de observaţie să nu scap din ochi pe cei doi paznici de la poartă care se aşezaseră pe o bancă de piatră din faţa adăpostului lor şi stăteau nemişcaţi ca nişte stane de piatră. Îndărătul meu auzeam zgomotul regulat făcut de cuţitele camarazilor mei.

În cele din urmă, Marian mă bătu încet pe umăr şi-mi şopti:

— Acum du-te de lucrează tu şi voi sta eu la pândă. Am desprins până acum două pietre.

Munca nu era de loc uşoară, căci oricât erau de trainice bricegele noastre, nu prea erau ele potrivite pentru lucrul acesta greu. Când izbutirăm în cele din urmă să mai desprindem două pietre, îl trimisei pe Pongo să-l schimbe pe Marian. Mai desprinseserăm încă o piatră după sforţări uriaşe, când deodată Pongo scoase o exclamaţie uşoară de prevenire. Ne ridicarăm imediat cu nişte mutre nepăsătoare, cu spatele la perete, ca să acoperim astfel urmele muncii noastre de până acum.

Pongo continuă să privească liniştit prin deschizătura mică, se dădu apoi un pas îndărăt şi în clipa următoare cele două zăvoare fură trase.

Uşa fu deschisă brusc şi în ea se iviră vreo zece preoţi care judecând după vestmintele lor bogate, păreau să aparţină unei tagme mai înalte.

Cel din frunte, un bărbat mai în vârstă cu mutra aspră şi rece, ne măsură mult timp cu privirea, apoi ridică mâna şi zise poruncitor într-o englezească fără cusur:

— Aţi pătruns în oraşul oprit ceea ce se pedepseşte cu mare asprime. Haideţi cu noi, acum urmează să se dea sentinţa.

Preoţii n-aveau arme, dar cei doi paznici care se ridicaseră de pe banca de piatră îndreptară ameninţător pistoalele spre noi. Orice împotrivire ar fi fost deci zadarnică, aşa că ieşirăm repede din închisoare fără să crâcnim.

Spre uşurarea noastră uşa fu încuiată la loc, fără ca cineva să fi băgat de seamă că am dat jos tencuiala. Preoţii ne luară în mijloc şi convoiul se puse în mişcare. Străbăturăm o stradă îngustă şi întortocheată şi ne oprirăm pe o piaţă mare, înţesată cu preoţi de toate categoriile. Mulţimea asta formă în tăcere un loc de trecere până la uşa de fier a unei clădiri mari, ai cărei pereţi din afară erau împodobiţi cu figuri caraghioase.

Era nespus de misterioasă tăcerea asta întreruptă numai de zgomotul paşilor noştri. Ajungând la câţiva paşi numai de uşa aceea străveche, aceasta se deschise fără zgomot şi în faţa noastră se ivi o sală mare, cu desăvârşire goală. Numai pereţii erau împodobiţi cu aceleaşi figuri caraghioase care dădeau o înfăţişare atât de misterioasă ridurilor.

În mijlocul sălii preoţii ne opriră, iar ei se dădură în lături, lipindu-se de pereţi. În fundul sălii se desfăcu o perdea şi doi preoţi aduseră înăuntru un jilţ de aur, bogat împodobit, pe care-i aşezară jos la câţiva paşi de perete.

O lovitură înăbuşită de gong răsună undeva şi în aceeaşi clipă se iviră de după perdea o sumedenie de preoţi, care formară în tăcere şiruri lungi, întreite, dea lungul pereţilor sălii. Ne aflam aşa dar la mijloc, la vreo zece metri depărtare de jilţul în formă de tron.

O lovitură de gong răsună din nou, toţi preoţii se înclinară adânc şi un bărbat în veştminte de mare preţ păşi agale în sală.

Omul se aşeză liniştit şi eu ni găsii altceva mai bun de făcut decât şi-i privesc cu atenţie chipul fanatic. Trăsăturile-i aspre exprimau energie sălbatecă, cruntă, buzele-i subţiri erau strânse şi nările îi tremurau uşor, trădând o fire nervoasă şi iute la mânie.

Ridică mâna şi imediat păşi în faţă preotul mai în vârstă, care ne scosese din carceră.

— Va aflaţi înaintea Tribunalului preoţilor – ni se adresă el – aplecaţi-vă şi spuneţi de ce aţi pătruns în oraşul nostru sfânt.

Marian îşi înălţă trupul şi povesti cu sinceritate păţaniile noastre. Când sfârşi, preotul tălmăci cuvintele sale în limba ţării.

Stareţul închisese ochii şi părea să asculte cu mare luare aminte. După câtva timp îi deschise iar şi ne privi lung. Noi îl susţinurăm în linişte privirea, căci acum trebuia să ne dovedim nevinovăţia şi prin atitudinea noastră. Apoi ridică mâna şi din rândurile preoţilor se apropiară de el încă cinci preoţi în vârstă, în veştminte bogate. El le puse diferite întrebări, la care ei răspunseră cu chibzuială, imul după altul.

Ridică din nou mâna şi cei cinci sfetnici se înapoiară la locurile lor. Apoi stareţul vorbi mai mult timp cu tâlmaciul, care se întoarse apoi spre noi.

— Povestirea dv. pare să fie adevărată – zise el spre bucuria mea – vom supune cazul acesta căpeteniei noastre, care va lua o hotărâre. Mâine veţi avea răspunsul, dar ţin să vă spun că pătrunderea dv. în oraşul nostru sfânt rămâne fapt şi asta se pedepseşte cu moartea. Căpetenia, însă, poate să hotărască cum va crede de cuviinţă. Retrageţi-vă!

În vreme ce preotul mai vorbea, stareţul se făcuse nevăzut după perdea, urmărit de plecăciunile adânci ale preoţilor. Noi luarăm drumul înapoi, în mijlocul celor zece preoţi care ne aduseseră.

Abia se închisese în urma noastră uşa carcerei, că Marian îl aşeză pe Pongo la postul de observaţie şi începu să trebăluiască la zid cu cuţitul său. Mă apropiai de el şi-i dădui o mână de ajutor. Avem înaintea noastră un răgaz – o noapte – pe care trebuia neapărat să-l folosim pentru fugă.

— Acum e nevoie să lucrăm de zor – scrâşni Marian printre dinţi – şi dacă izbutim să scăpăm de aici, să nu mai rămânem colo în pădurice, ci să alergăm toată noaptea, oricâte sforţări ne-ar trebui pentru asta.

— Da, numai dacă ne-am putea lua îndărăt armele – răspunsei eu – asta e partea cea mai grea a lucrului nostru. De sigur că paznicii vor auzi zgomotul pe care-l vom face, când vom desprinde pietrele de dinafară.

— Trebuie să ne silim să lucrăm cât mai încet – zise el.

Ne urmarăm munca în tăcere, slăbirăm două pietre şi eu îl schimbai pe Pongo, ca să ţie sub observaţie pe cei doi paznici de pe banca de piatra. Deodată se iviră trei preoţi; doi duceau străchini şi căni, din care ieşeau aburi, iar al treilea o legătură enormă de paie.

— Ne aduc mâncare şi culcuşuri! spusei încet.

Tovarăşii mei acoperiră îndată cu trupurile lor peretele la care lucrasem. Uşa fu deschisă – paznicii cu pistoalele în mâini – şi cei trei preoţi intrară înăuntru.

Fără să rostească un cuvânt, unul din ei aruncă pe pământ legătura de paie, ceilalţi puseră jos străchinile şi cănile, apoi ieşiră din încăpere.

— A mers bine, râse Marian, când zăvoarele fură trase la loc. Ia să vedem cum miroase ospăţul din urmă.

Era carne de capră bine fiartă şi ca băutură ceai. Mâncarăm cu poftă după munca pe care o depuseserăm până atunci. După ce sfârşirăm masa furăm nevoiţi să mai aşteptăm vreun ceas, până ce preoţii veniră să ia înapoi străchinile şi cănile goale.

Începurăm iarăşi munca şi nu încetarăm până ce ni se aduse cina: carne rece, un fel de pâine şi ceai. Slăbiserăm atâtea pietre de la locul lor, încât prin deschizătura făcută am fi putut ieşi lesne afară. Mai bine zis: prin deschizătura ce s-ar fi făcut. Căci până acum lăsaserăm încă pietrele la locul lor.

Abia se înseră însă, că şi începurăm să scoatem bolovanii. Pe unul din bolovani furăm nevoiţi să-l împingem în afară, dar din fericire iarba deasă de lângă zid înăbuşi zgomotul. Pe

ceilalţi îi îngrămădiserăm înăuntru, căci la caz de nevoie puteau servi drept arme minunate în mâinile lui Pongo.

Tocmai când eram gata cu scosul pietrelor, fu aprins în fata uşii noastre un foc viu, care lumină în parte carcera noastră.

Fireşte că asta era neplăcut, căci acum paznicii ne-ar fi putut zări când părăseam încăperea. Dar Marian găsi leac şi pentru asta.

Aranjarăm paiele în aşa fel încât făcea impresia că două trupuri se sprijineau de perete, în vreme ce, cu schimbul, unul din noi avea să se culce în faţă, în văzul cui ar fi privit întâmplător din afară. Raza focului cădea tocmai pe culcuşul de paie, în timp ce deschizătura din zid nu se vedea, din fericire.

Eu fui ales pentru prima veghe; mă întinsei pe paie, iar camarazii mei dispărură fără zgomot, ca să-şi înceapă lucrul la căsuţa paznicilor. Mă aşezasem în aşa fel ca să fiu cu faţa spre uşă şi pe când chibzuiam la situaţia noastră, auzii deodată gălăgie la intrare. Sării repede în sus şi privind afară văzui cu bucurie că paznicii tocmai erau schimbaţi. Preoţii stătură de vorbă câtva timp, până ce paznicii de până atunci se îndepărtară agale.

Deodată, tresării speriat. Fără să facă cel mai mic zgomot Marian intrase prin deschizătură, veni lângă mine şi-mi şopti:

— Acum, merge bine, Robert, du-te tu afară! Luă locul meu şi eu mă folosii de foşnetul paielor ca să mă strecor prin gaura din zid.

Mă-ndreptai spre stânga şi trecui pe dinaintea porţii, până mă izbii de Pongo care lucra de zor.

II.
ÎN ULTIMA CLIPA.

PIPĂII PERETELE şi băgai de seama că Marian şi Pongo lucraseră cu spor. Pusei şi eu mâna şi cu mare bucurie observai că tencuiala era atât de moale – probabil din pricina ploii şi a schimbărilor de temperatură – încât cuţitul nu făcea nici un zgomot.

Într-un rând îmi scăpă cuţitul prin pătura subţire de tencuială lăsată ca prevedere; cu băgare de seamă trăsei cuţitul îndărăt şi văzui că prin gaura făcută pătrundea lumina.

Mă uitai îndată printr-însa, cuprinsei cu privirea o parte din încăperea luminată cu lămpi vechi de petrol şi descoperii câţiva paznici care se şi întinseseră pe nişte culcuşuri de paie. Deoarece fumau însă din pipe lungi de alamă eram nevoiţi să mai aşteptăm mult timp înainte ca să cutezăm să scoatem

afară pietrele. Îi trăsei pe Pongo lângă mine şi-l pusei să privească şi el prin deschizătură.

— Masser, foarte bine – şopti el – duşmanii îndată doarme.

Lucrarăm în tăcere mai departe vreo jumătate de ceas, apoi îl trimesei pe credinciosul Negru să-l schimbe pe Marian. Când veni prietenul meu privirăm mai întâi prin deschizătura făcută fără voie şi observarăm, cu bucurie, că vreo câţiva paznici adormiseră.

— Să nădăjduim că au fumat opiu – îmi şopti Marian – în cazul acesta sarcina noastră ar fi cât se poate de uşoară.

— Nu cred să facă asta când sunt de veghe, răspunsei eu.

— Trebuie să observăm la ce interval de timp îi schimbă pe cei doi paznici de afară. Numai cu puţin înainte de vremea schimbului putem scoate pietrele.

— Am urmărit eu asta încă în cursul zilei – răspunse Marian. Se schimbă la fiecare ceas. După cum vezi sunt douăzeci şi patru de oameni, aşa dar următorul schimb al întregii echipe vine peste douăsprezece ore.

— Păcat, făcui eu. Dacă s-ar fi schimbat din două în două ceasuri treaba ar fi mers mai lesne, căci atunci de sigur c-ar fi dormit mai adânc. Ei, dar trebuie să meargă şi aşa, cel puţin eu am mare încredere.

Un zgomot puternic dinăuntrul căsuţei paznicilor ne făcu să ne întrerupem vorba. Marian privi repede prin deschizătură, apoi zise, liniştit:

— S-a făcut schimbul paznicilor de afară. Oamenii par să fie foarte obosiţi, căci în afară de cei doi schimbaţi, ceilalţi par să doarmă.

— N-am putea încerca lovitura după vreo trei sferturi de ceas?

— Bine ar fi! Cu cât fugim mai repede, cu atât mai mult ne putem îndepărta până să prindă ei de veste. Dar trebuie să fie neapărat şi Pongo, căci el va scoate armele. Noi nu putem lucra atât de fără zgomot ca dânsul.

— Atunci să începem chiar de pe acum să îndepărtăm tencuiala din partea de sus. E nevoie şi de data asta să aruncăm afară prima piatră.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – să începem de la deschizătura făcută de tine. Fii cu băgare de seamă când arunci tencuiala afară!

— Fireşte!

Mării cu atenţiune deschizătura cu vârful cuţitului şi împinsei mereu în afară tencuiala sfărâmată lăsând-o să cadă în iarba moale.

Crăpătura fu în curând atât de mare încât şi Marian putu să lucreze de partea cealaltă. Şi odată la lucru, îndepărtarăm şi

tencuiala care lega vertical pietrele intre ele.

Acum puteam cuprinde cu privirea toată încăperea. Numai doi paznici, probabil cei schimbaţi, se mai mişcau din când în când ca să-şi găsească un loc mal bun, probabil.

— În curând vor fi adormit tun, şopti Marian.

— Cred că-l putem chema pe Pongo. Vezi armele noastre?

Da, le vedeam. Erau îngrămădite tocmai în colţul opus, pe o parte liberă a culcuşului, dar Pongo – odată intrat – va şti el să înlăture şi greutatea asta.

Se părea însă că soarta vroia altfel decât nădăjduiam noi. Nu pot spune dacă a fost o neprevedere din partea mea sau a lui Marian – în tot cazul trei din bolovanii desprinşi căzură cu mare zgomot în adăpostul paznicilor.

Muţi de spaimă priveam prin deschizătura astfel formată la mutrele încremenite ale paznicilor, care la zgomotul acesta se treziseră îndată şi se ridicară de jos.

Ne recăpătarăm însă repede sângele rece, ne dădurăm fulgerător în lături şi alergarăm spre carcera noastră.

— Pongo, repede afară! strigă Marian. În deschizătura de zid.

În aceeaşi clipă aproape, uriaşul se şi afla lângă noi. La auzul zgomotului făcut de căderea pietrelor el îşi spusese îndată că planul nostru a dat greş.

Acum trebuia cel puţin să ne salvăm viaţa. Fugim repede în stepă, deşi fără arme asta însemna aproape o sinucidere.

Alergarăm în grabă dea lungul zidului. Nu trebuia să mergem imediat în stepă, căci luna îşi arunca tocmai luminaşi albă peste întinsul sclipitor. Am fi putut fi lesne descoperiţi de pe zid, astfel că furăm siliţi să alergăm mai întâi o bucată pe lângă acesta, înainte de a porni în goană peste câmpia luminată, căci de sigur că urmăritorii noştri vor ieşi în curând pe poartă.

Strigătele lor răsunau ameninţător spre noi, sunete de corn sfâşiau tăcerea nopţii şi pretutindeni în misteriosul oraş al templelor se stârni însufleţire.

Deodată îl auzii pe Marian izbucnind în râs şi în vreme ce alerga zise:

— Am un plan bun, Robert. Trebuie să ne recăpătăm neapărat armele, altminteri suntem pierduţi în stepă. Aşa dar ne înapoiam şi pătrundem în gangul secret din care am fugit noaptea trecută. Asta n-o vor bănui el, pentru nimic în lume. Odată ce vom fi în oraşul lor, vom izbuti poate, în tulburarea generală, să ajungem la poartă şi să ne luăm armele. Atâta vreme cât luna nu luminează străzile, e aproape cu neputinţă să fim descoperiţi.

— Bravo, Mariane! încuviinţai eu. Asta e o idee minunată, pe care fireşte că trebuie s-o şi aducem la îndeplinire.

Ramaserăm multă vreme în loc şi ascultarăm dacă nu cumva câţiva preoţi au pornit în urmărirea noastră pe drumul acesta. Văzând însă că totul rămâne liniştit, urcarăm cu băgare de seamă scara veche de piatră şi ajunserăm curând în faţa lespedei care forma uşa aproape nevăzută în soclul enorm de piatră pe care trona zeul hidos.

Înăuntru încuietoarea era foarte simplă. Marian o deschise, ridică lespedea, ascultă câteva clipe afară, apoi ieşi. Eu îl urmai, dar când şi Pongo scoase capul, Marian zise:

— În orice caz e mai bine dacă Pongo rămâne aici. În primul rând va bate la ochi în întuneric trupul lui înalt, iar în al doilea rând ne va sluji de o acoperire foarte bună, dacă ne va fi dat să mai fim prinşi odată.

Trebuii să-i dau dreptate şi îndurerat, credinciosul uriaş închise din nou lespedea de piatră, căci nu cuteza să iasă din cuvântul nostru.

Ne aflam îndărătul zeului grozav, mai ascultarăm cu încordare câtva timp în beznă, apoi, la un strigăt scurt al lui Marian ne părăsirăm locul, ca să ne furişăm spre uşă.

— Strada de afară trebuie să ducă pe piaţă la al cărei capăt se află cădirea unde urma să fim judecaţi astăzi – şopti Marian.

— Din piaţa asta nu mai avem mult până la poartă. Sunt sigur că tot ca paznicii au alergat spre stepă.

— Atunci ar fi lucru de nimic pentru noi – zisei eu. Dar tăcere, vine cineva!

Paşi grăbiţi răsunară de afară, din uliţa îngustă; oare să aibă de gând vreun preot să intre în templul acela vechi? Ne dădurăm repede în lături, în aşa fel că Marian stătea la dreapta şi eu la stânga uşii. Dacă omul intra înăuntru, trebuia înlăturat din calea noastră.

Într-adevăr, paşii se doriră în fata uşii şi o mână apăsă clanţa.

Aşteptarăm încordaţi; dar omul de afară părea un se fi răzgândit, căci deodată paşi grăbiţi, care se-ndepărtau în josul străzii, ne dovediră ca pornise spre poarta din a cărei carceră fugiserăm noi.

— Acum repede, după el! şopti eu.

Dar Marian scoase un şuierat uşor, care ma făcu să tac. Trebuie să fi auzit ei ceva, care mie îmi scăpase.

Şi în clipa următoare, clanţa uşii scârţâi iarăşi. Asta însemna că trebuie să fi venit doi preoţi, dintre care numai unul se îndepărtase, sau un altul se furişase uşor dar fusese auzit de Marian.

Uşa fu deschisă încet; în întunericul adânc care domnea afară, nu puteam vedea nimic, dar se auzea răsuflarea grăbită a unul om, care însă nu intră în templu, ci strigă încet câteva cuvinte înăuntru.

Fireşte că ramaserăm nemişcaţi şi ne silirăm să ne oprim respiraţia. Omul nevăzut din apropierea noastră rămase tăcut câteva clipe, apoi murmură necăjit ceva ca pentru sine, mai strică odată ceva neînţeles şi în cele din urmă intră.

Auzirăm paşii lui uşori trecând pe lângă noi în clipa următoare aprinsei lampa mea de buzunar.

Lamina căzu asupra unul preot în veştminte nespus de bogate, ceea ce însemna că avea un rang foarte înalt; el se răsuci brusc în loc, rămase orbit de lumina lămpii şi deschise gura să strige.

Dar Marian îl şi apucase de beregată cu stânga, aşa încât ţipătul se pierdu într-un horcăit. Apoi lovi de două ori cu dreapta în tâmpla omului; acesta se zbătu niţel, apoi trupul i se muia şi numai mulţumită ajutorului lui Marian nu se prăbuşi la pământ.

Împinsei repede uşa templului, ca nu cumva lumina lămpii să fie zărită din stradă de vreun trecător. În vremea asta Marian culcase la pământ pe leşinat şi rupse din veştmântul bogat fâşii late, pe care le răsucirăm ca să facem frânghii din ele.

Din acelaşi vestmânt îi făcurăm şi un căluş, pe care i-l vârârăm în gură, iar o altă fâşie i-o legarăm peste faţă, ca să nu-l dea afară cu limba.

ÎI duserăm pe urmă îndărătul soclului de piatră. Marian bătu în lespede şi-l strigă pe Pongo care deschise imediat. El dădu din cap când văzu pe prizonier, îl înhăţă şi-l trase înăuntru.

— Pongo bagă de seamă – şopti el – om nu fuge.

— Foarte bine. Acum vom încerca să ne redobândim armele. Dumnezeule, asta e…

Prietenul meu îşi rupse vorba, intră repede prin deschizătură înăuntru la Pongo, iar eu îl urmai. Repede, dar cu băgare de seamă, închiserăm lespedea de piatră, eu stinsei lampa şi acum stăteam într-o beznă adâncă pe scară şi ascultam cu o încordare de nedescris.

Marian îşi întrerupsese vorba pentru bunul motiv că poarta templului se deschisese iar şi răsunaseră câteva glasuri.

— Repede jos! şopti Marian. Dacă nu, trebuie să ne ascundem undeva. Haide, Pongo!

Dar credinciosul uriaş se şi coborâse cu prizonierul său şi eu îi urmai repede, folosindu-mă de lampă, în vreme ce Marian mai rămase sus ca să asculte.

Mă aflam cu Pongo într-o peşteră mică, din care porneau câteva ganguri. Dacă veneau preoţii, puţeam lesne ieşi iar afară. Şi prizonierul nostru ar fi putut deveni un ostatec de preţ, în schimbul căruia am fi cerut să ni se înapoieze armele.

La lumina lămpii mele cercetai gangul, dar nu putui vedea nici o lumină care să arate apropierea preoţilor.

Acum însă mă cuprinse neliniştea pentru Marian. Dacă preoţii ar voi să se folosească de intrarea prin lespedea de piatră, atunci n-ar mai fi avut vreme să se retragă neobservat.

Neliniştea asta nu-mi mai dădu pace. Şoptii repede lui Pongo să rămâie pe loc, iar eu începui să urc binişor scara.

Cu mâinile întinse dădui în sfârşit de picioarele lui Marian, care stătea nemişcat. Mă lipii de el şi-mi încordai şi eu pe cât putui auzul. În templu domnea mare zarvă. Paşi grăbiţi alergau de colo până colo, glasuri se amestecau şi din când în când o voce limpede dădea porunci.

— N-ar fi mai bine să ne retragem? şoptii eu.

— Parcă n-au de gând să intre aici – răspunse Marian.

— Dar nu-mi pot explica deloc ce fac ei în templu. Te pomeneşti că imploră pe zeul părăsit ca să le ajute la prinderea noastră.

— Hai să ne furişăm afară şi să iscodim cu băgare de seamă în jurul soclului de piatră! propusei eu.

— La asta m-am gândit şi eu. Haide, putem cuteza!

Deschiserăm cu atenţiune lespedea de piatră. O lumină vie pătrunse prin crăpătura îngustă, zgomotele din templu se auziră mai lămurit, dar nimeni nu părea să dea vreo atenţie ascunzătorii noastre.

Atunci Marian deschise cu totul lespedea, ieşi afară şi se furişă spre coltul din dreapta al soclului de piatră. Eu îl urmai imediat, dar îmi alesei colţul stâng.

Întinsei puţin capul înainte şi văzui o privelişte prea puţin obişnuită. Templul acesta părea să fie locul de pedeapsă al oraşului sfânt şi în momentul de faţă victimele erau paznicii noştri, care nu fuseseră cu destulă băgare de seamă faţă de noi.

Cei douăzeci şi patru de oameni stăteau înşiruiţi, goi până la brâu. Un preot în vestmânt bogat dădu o poruncă, primul paznic înaintă câţiva paşi şi primi douăzeci de lovituri de bici de la doi preoţi voinici.

Condamnatul nici nu scânci măcar, se înclină după sfârşitul pedepsei în faţa căpeteniei, îşi îmbrăcă sutana pe care o ţinea un alt preot şi trecu în rândurile spectatorilor, de unde privi liniştit cum camaradul său, al doilea la rând îşi primea pedeapsa.

Prea frumoasă nu era priveliştea asta, dar mie îmi bătu la ochi că odată cu pedeapsa aceasta vina paznicilor părea cu totul uitată, căci cei bătuţi îşi reluară imediat locurile printre tovarăşii lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi trebuie să mărturisesc că asta îmi plăcu.

Ultimul paznic îşi primise pedeapsa, poarta templului fu deschisă şi căpetenia ieşi cel dintâi afară. Ceilalţi îl urmară care cum apuca, mulţi din ei purtau făclii, pe care le stinseră când părăsiră templul.

În cele din urmă ultimul purtător de făclie ieşise, stinse torţa şi împinse poarta.

Strigarăm credinciosului nostru tovarăş să vie imediat sus cu preotul prizonier. Marian îi împărtăşi cele întâmplate şi-l preveni încăodată să nu lase să-i scape ostatecul, apoi Pongo închise pe dinăuntru lespedea şi noi ne furişarăm spre poarta templului.

Ascultarăm câtva timp cu încordare în stradă, apoi Marian apăsă clanţa, deschise binişor poarta şi ieşirăm repede afară.

Întuneric desăvârşit domnea în stradă, dar acoperişurile clădirilor din dreapta erau luminate de lună. Trebuia să ne grăbit deci, dacă vroiam să ne înapoiem încă pe întunerec.

Alergarăm îndată în josul străzii. Ajunserăm repede pe locul liber pe care-l cunoşteam încă de dimineaţă. Nu mai era mult până la poartă, dar abia acum devenea primejdioasă întreprinderea noastră, căci în primul rând piaţa era viu luminată de lună şi apoi forfoteau mulţi preoţi, care erau probabil în căutarea noastră.

— Haidem! zise Marian, hotărât. Orice şovăială măreşte primejdia. Ne vom aţine pe cât cu putinţă, pe lângă clădirile din dreapta.

Străbăturăm piaţa şi ajunserăm în strada care ducea la poartă. Aici domnea mare zarvă, dar din fericire, clădirile din stânga aruncau atâta umbră încât n-aveam a ne teme că vom fi recunoscuţi.

Ajunserăm în sfârşit la poartă. Era atâta înghesuială, încât nu puteam cuteza să ne amestecăm şi noi în mulţime. Pe de altă parte locul eră atât de luminat de făclii, încât fără îndoiala că am fi bătut la ochi în vestmintele noastre.

Marian mă trase repede într-o firidă adâncă a porţii, de unde observarăm desfăşurarea lucrurilor.

Deodată se auzi un glas poruncitor care acoperi larma. Preoţii se liniştiră şi căpetenia, care condusese pedepsirea paznicilor porţii, dădu câteva porunci. Imediat preoţii se împrăştiară, se întoarseră după câtva timp cu vase mari de lemn şi văzurăm c-aveau de gând să zidească la loc găurile făcute de noi în zid.

Şi într-adevăr, părăsiră cu toţii piaţa prin poarta larg deschisă, ca să pună la loc pietrele pe dinafară.

— Când vor fi vârât pietrele la loc şi vor începe să dea cu tencuială, ne vom putea strecura în cabina paznicilor, şopti Marian. Acum e acum, a sosit momentul!

Străbăturăm repede mica piaţă, ne apropiarăm de uşa odăii şi ne uitarăm înăuntru. Încăperea era goală. Privind spre zidul de afară mă încredinţai că pietrele fuseseră aşezate la loc, iar preoţii se îndeletniceau acum cu întărirea lor.

Armele noastre erau tot la locul lor. Păşirăm repede înăuntru, dar în clipa aceea se auzi în spatele nostru un zgomot şi înainte de-a avea răgazul să ne-ntoarcem, furăm prinşi de braţe zdravene. Zadarnic ne silirăm să ne liberăm şi să punem mâna pe arme. Într-o clipă pumnii se înzeciră, toţi ne înhăţau, până îmi simţii mâinile legate la spate. Eram iar în puterea preoţilor ţi aruncând o privire repede lângă mine, văzui că Marian împărtăşise aceeaşi soartă.

III.
ÎNVOIALA.

CEI CE NE ÎNHĂŢASERĂ erau paznicii cari fuseseră pedepsiţi cu lovituri de bici pentru fuga noastră. Nu era de mirare că la vederea noastră nu-şi putuseră stăpâni furia. Probabil că ne zăriseră mai dinainte şi ne săriseră în spate.

Eram zdrobit. Atât de aproape de ţintă şi… Dar gândul la Pongo şi la prizonierul nostru îmi dădu curaj. Poate că izbuteam să ne recăpătăm libertatea făcând schimb de prizonieri.

Duşmanii noştri izbucniră în chiote de veselie, ceea ce aduse repede la faţa locului pe căpetenia preoţilor. Când ne zări, o rază de bucurie îi lumină chipul, zâmbi mulţumit către paznici, apoi se încruntă şi privind în juru-i puse câteva întrebări.

Paznicii dădură de înţeles prin vorbe şi gesturi că nu ştiau nimic şi asta mă făcu să pricep că mai-marele întrebase de Pongo. Într-adevăr, se întoarse spre noi.

— Unde e camaradul vostru? ne întrebă el într-o englezească perfectă.

— E la adăpost, răspunse Marian, calm. Şi cu el se află, legat, un preot mai mare, pe care l-am luat prizonier în templul zeului pedepsei. Dacă ni se va întâmpla ceva, nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă.

Preotul tresări şi chipul îi se schimonosi de furie. Apoi dădu o poruncă paznicilor şi imediat furăm târâţi în sala în care fuseserăm interogaţi în cursul dimineţii.

Din nou se înşiruiră preoţi de ambele părţi.

Din nou fu adus jilţul bogat şi în curând se ivi stareţul cu mutra fanatică.

Şi el strânse buzele de furie când ne zări, apoi se aşeză şi ridică mâna. Şeful preoţilor înainta şi ne întrebă:

— E adevărat că l-aţi prins pe tovarăşul nostru?

— Da; purta un veştmânt de mătase roşie, brodat cu figuri aurite de animale, răspunse Marian. Calm.

Cel ce întrebase tresări iar şi celălalt, din jilţ, făcu ochii mari.

— I s-a întâmplat ceva? întrebă preotul, cu glas tremurător.

— Nu, însă i se va întâmpla, dacă ne veţi face nouă ceva.

— Aşadar în templul zeului pedepsei l-aţi prins? Atunci vom şti noi să-l găsim.

Văzui că Marian îşi muşcă buzele. Prin vorba asta nechibzuită trădase el însuşi unde se afla Pongo. Preotul dădu câteva porunci, în urma cărora ceilalţi se împrăştiară îndată.

Începui să tremur acum pentru libertatea lui Pongo, ba chiar pentru viaţa lui, căci de sigur că fanaticii vor încerca să-l împuşte pe ascuns când vor vedea că nu se pot apropia de el.

După mutra întunecată a lui Marian văzui c-avea aceleaşi gânduri. Îşi făcea de sigur imputări că făptuise această nechibzuinţă.

Numai câţiva preoţi – lamale – rămăseseră în sală. Dac-am fi avut braţele libere, cu siguranţă că am fi pus mâna pe stareţ, care stătea pe jilţ numai la câţiva paşi de noi şi privea în gol.

Singura noastră nădejde rămăsese Pongo. Daca lăsă să-i scape preotul, atunci eram pierduţi cu desăvârşire, căci ne aştepta moartea. Şi deşi ne puteam bizui pe Pongo în orice împrejurare, acum însă situaţia lui era atât de grea, încât nu ştiam cum ar fi putut ieşi învingător.

După o aşteptare chinuitoare, câţiva preoţi se înapoiară, în prada unei vii agitaţii. Vorbiră cu însufleţire mai-marelui lor, care se întreţinu apoi iar mult timp cu stareţul. În cele din urmă se-ntoarse spre noi. Chipul îi era schimonosit de furie şi cu glas răguşit izbucni:

— Tovarăşul vostru ameninţă să-l gâtuiască pe prizonier. Fireşte că în acest caz v-ar aştepta o moarte grozavă. A închis pe dinăuntru lespedea de piatră şi-l ţine pe preot drept scut în faţa sa. Vă vom duce acum în templul zeului pedepsei şi veţi porunci tovarăşului vostru să iasă afară. Numai astfel vă puteţi aştepta la îndurare.

— Noi nu cerem îndurare, răspunse Marian, calm. Ceea ce vrem este dreptate. Redaţi-ne armele şi libertatea şi atunci va fi liber şi prizonierul nostru.

— Pentru faptul că aţi pătruns în oraşul nostru, trebuie să fiţi pedepsiţi, scrâşni preotul. Vă înrăutăţiţi situaţia dacă nu daţi drumul prizonierului.

Marian zâmbi şi răspunse:

— Situaţia noastră e destul de proastă şi cred că cel mult o putem îmbunătăţi dacă stăruim în pretenţiile noastre. Aşa dar, repet: armele şi libertatea pentru libertatea preotului prizonier.

Căpetenia vorbi iar agitat cu cel din jilţ, apoi zise scurt:

— În privinţa asta va hotărî cel mai mare. Vă vom duce acum la adăpost şi mâine veţi căpăta răspunsul. Dar nu vă dau nici o nădejde, să ştiţi. Mai bine să moară prizonierul decât să scăpaţi voi nepedepsiţi.

Câteva lamale ne înhăţară de braţe şi ne traseră afară. Trecurăm prin câteva străzi, apoi se deschise o poartă mare şi intrarăm într-o sală viu luminată, goală şi ea şi ai cărei pereţi erau acoperiţi cu zugrăveli ciudate.

În mijlocul podelei se căsca o gaură mare din care pornea o scară.

— Colo jos! porunci preotul.

Câteva lamale coborâră înainte şi noi furăm siliţi de asemeni să ne lăsăm în jos, îngăduindu-ni-se să facem asta cu faţa înainte, ca să ne putem ţine cu mâinile legate la spate. Milostivi oameni!

Jos era o încăpere mică ai cărei pereţi erau alcătuiţi din blocuri mari de piatră. Într-un ungher fură aşternute paie, aduse de două lamale. Şeful preoţilor arătă spre culcuşul acesta şi zise:

— Aici vă puteţi odihni. Mâine dimineaţă veţi afla hotărârea. Fuga e cu desăvârşire exclusă, aşa dar nu vă osteniţi degeaba.

Ne zâmbi batjocoritor, dădu oamenilor săi o poruncă scurtă, apoi urcă iar scara. În câteva inele de fier din pereţi fuseseră fixate făclii, care acum fură stinse; dar prin gaura mare de sus cădea în jos destulă lumină ca să putem vedea cât ne trebuia.

În fâşia lată de lumină văzurăm lamalele urcând unul după altul şi la sfârşit fu trasă în sus scara, precum mă şi aşteptasem.

— Păcat, făcu Marian, acum ne va veni greu să ieşim de aici. În primul rând să ne scăpăm de legături, căci nu e plăcut să dormi aşa.

Căpătaserăm destulă experienţă în de-alde astea, mulţumită nenumăratelor noastre aventuri. Ne rostogolirăm ca să venim spate în spate şi dezlegarăm nodurile strânse; era greu, ce-i drept şi ne cam rupserăm unghiile, dar după un sfert de ceas eram liberi.

— N-am putea încerca să ieşim? întrebai acum pe şoptite.

— M-am gândit în fel şi chip, răspunse Marian, dar e cu neputinţă. Să aşteptăm liniştiţi sentinţa de mâine. Cred că Dalai Lama e destul de inteligent ca să primească propunerea mea, căci preotul pe care-l ţine Pongo în puterea lui pare să fie de un rang foarte înalt.

— Da, aşa trebuie să fie. Să nădăjduim că totul se va sfârşi cu bine. Cred c-ar fi nimerit să încercăm acum să dormim niţel. Poate că mâine vom avea nevoie de noii puteri.

— Ai dreptate, dragă Robert şi cred că vom dormi bine, căci culcuşul e moale şi suntem cam obosiţi.

Ne întinserăm în voie şi adormii tun.

*

Furăm treziţi de vuiet de glasuri şi o lumină vie. Fără să-mi pierd cumpătul adusei din nou mâinile la spate, ca şi cum aş mai fi fost legat. Şi Marian făcu la fel.

Scara fusese iar lăsată în jos şi câteva lamale se îndeletniceau cu aprinderea făcliilor din perete. Slavă Domnului că erau atât de ocupaţi cu treaba lor încât n-au băgat de seamă mişcările noastre.

Vreo cincisprezece preoţi coborâră scara şi luară loc în tăcere de-a lungul pereţilor. Încet, cu demnitate, coborî apoi căpetenia, care însă nu se întoarse spre noi, ci râmase la piciorul scării.

De sus se auzi acum un sunet de gong – ca la începutul unei reprezentaţii teatrale – şi mai încet încă, cu şi mai multă demnitate cobori stareţul, pe care şeful preoţilor îl întâmpină cu o plecăciune adâncă, iar ceilalţi îşi încovoiară spinările.

Găsirăm că e mai nimerit să ne ridicăm, dar ca măsură de prevedere ramaserăm lipiţi de perete, ca să nu se vadă că ne dezlegaserăm braţele. Stareţul înaintă spre noi, însoţit de căpetenia preoţilor, care începu:

— Mi s-a adus la cunoştinţă că tovarăşul dumneavoastră a dispărut cu prizonierul. Prin asta l-am şters din comunitatea noastră, căci acum nu-şi va mai recăpăta libertatea. Nici d-voastră nu ştiţi unde să vă căutaţi camaradul.

Pe lângă furie mai era şi teamă în glasul său, căci de sigur că oamenii aceştia superstiţioşi îl ţineau pe Pongo drept un diavol care se putea face nevăzut.

Vestea asta fu pentru noi o mare surpriză. Ne păstrarăm sângele rece însă şi Marian zise:

— Dacă vom fi liberaţi va fi liber şi prizonierul. Îl cunosc pe tovarăşul meu şi ştiu că nu face nimic necugetat şi vede totul ori de unde s-ar găsi.

Aproape să mă pufnească râsul când, la vorbele acestea, preotul şi stareţul se-ntoarseră repede şi priviră în peşteră, ca şi cum ar căuta să-l descopere pe Pongo. Prin asta dobândirăm

convingerea că şi el pricepea englezeşte. Se ţinea prea mândru numai, ca să ne vorbească direct nouă, muritori de rând.

— Nu-l puteţi vedea, dar el observă toate, grăbi să spună Marian, foarte serios. Căpetenia preoţilor îşi recăpătase stăpânirea de fi sine, însă şi zise zâmbind:

— Nu e nevoie să ne spuneţi asta. Tovarăşul vostru e un om voinic şi viclean, dar nu e duh. Acum ascultaţi sentinţa pe care a dat-o superiorul nostru. Ea a fost schimbată în ultima clipă, după ce s-a cunoscut dispariţia tovarăşului vostru.

— Dar dacă se iveşte din nou? întrebă Marian.

— Atunci e valabilă prima sentinţă. Ascultaţi: superiorul a poruncit ca să fiţi condamnaţi la moarte; pentru vina de a fi pângărit oraşul sfânt, pentru încercarea de fugă şi luarea ca ostatec a unui preot, care acum a dispărut. Cum se cuvine unor oameni viteji, veţi fi împuşcaţi. Nădăjduiesc că vă daţi seama de această favoare.

— Fireşte, răspunse Marian foarte serios şi se înclină. Vă suntem foarte recunoscători pentru felul acesta de moarte. Dar aş putea cunoaşte şi prima sentinţă?

— Ea glăsuieşte: „Dacă îi daţi drumul nevătămat preotului prizonier, veţi recăpăta şi voi libertatea. Dar ca pedeapsă pentru profanarea templelor noastre, va trebui să părăsiţi oraşul fără arme”.

— Asta ar fi cam la fel cu o condamnare la moarte, zise Marian, rece, fiindcă fără arme ne aşteaptă moartea în stepă. Prefer a doua sentinţă, căci moartea prin împuşcare merge mai repede. Îmi daţi voie să întreb unde urmează să fie executată sentinţa?

În templul zeului pedepsei. Pregătiţi-vă, căci va fi îndeplinită îndată! Marian aplecase capul, ceea ce însemna că chibzuia adânc. Şeful preoţilor făcu un gest de nerăbdare şi atunci prietenul meu ridică iar capul şi zise:

— Ne-aţi mai da un mic răgaz, dac-am vrea să încercăm să-l aducem pe tovarăşul nostru? M-am răzgândit, spunându-ne că prima sentinţă ne-ar da totuşi prilejul să ne salvăm viaţa.

Mirat, căpetenia se întoarse spre stareţ şi stătu de vorbă cu el. Şi eu eram mirat, căci dacă Marian îl chema într-adevăr pe Pongo, eram cu totul în puterea acestor fanatici. Ce asigurare aveam că-şi vor ţine cuvântul?

Dar observai că Marian zâmbea pe sub mustaţă şi atunci îmi dădui seamă că avea el planul lui. Şi pe când îmi băteam capul să pot ghici despre ce e vorba, îmi şopti de abia auzit:

— Când voi sări înainte, tu ia pe căpetenie, eu pe stareţ.

Oricât de încet şoptise, căpetenia părea totuşi să fi auzit, căci îşi întrerupse discuţia cu celălalt, ne privi aspru şi zise:

— Păziţi-vă să faceţi vreo nechibzuinţă. De aici nu puteţi ieşi. Aşteptaţi până vom fi luat o hotărâre.

Apoi îşi continuă discuţia cu celălalt. Din mutrele celor doi îmi putui da seama ca stareţul era învoit cu propunerea lui Marian, în vreme ce celălalt părea să fie împotrivă. Şi asta mă linişti, căci, în definitiv, cel dintâi avea mai mult drept să hotărască.

Izbuti însă să-şi impuie părerea, căci în cele din urmă preotul se întoarse spre noi şi zise cam necăjit:

— Vă mai încuviinţăm un răgaz de un ceas. Dacă în vremea asta îl veţi putea aduce pe tovarăşul vostru, atunci e valabilă prima sentinţă.

— Dar cum să-l chem de aici? zise Marian. Trebuie să ne duceţi sus, căci desigur ca se aţine prin vreuna din clădiri.

Cei doi preoţi se sfătuiră din nou, dar acum se părea că şi stareţul devenise bănuitor, căci clătina mereu capul. În cele din urmă tălmaciul ne vesti că nu ne poate fi îngăduită părăsirea încăperii, deoarece am dat dovezi că suntem foarte primejdioşi.

Marian înalţă din umeri şi zise:

— Atunci nu pot chezăşui că tovarăşul meu va veni. Fireşte că voi încerca să-l chem, dar mi prea cred că va veni.

— Ar fi rău pentru voi – zâmbi cu cruzime preotul – căci atunci înseamnă că veţi fi împuşcaţi peste un ceas.

Se înclină batjocoritor şi se pregăti să plece. Împreună cu celălalt. Deodată se petrecu ceva la care nu m-aş fi aşteptat niciodată.

IV.
FAPTA UIMITOARE A LUI PONGO.

DE SUS DIN ÎNCĂPERE se auziră deodată strigate sălbatece de spaimă. Apoi căzură greu trupuri la pământ, într-un vacarm de ţipete de durere şi groază. Cei doi preoţi se opriră în loc şi se holbară spre deschizătura din tavan. În clipa aceea zburară în jos trei trupuri omeneşti, care ramaseră nemişcate pe pământ, lângă scară.

O făptură uriaşă se ivi în deschizătura şi aluneca fulgerător pe scară. Era Pongo. Venise fără sa fie chemat, mânat de grija pentru noi.

Lamalele vrură să se repeadă asupra lui, dar când el sări la ei scoţând fiorosul său strigăt de luptă, îi apucă cu câte o mână şi-i zvârli printre ceilalţi, se dădură cu toţii înapoi, ca dinaintea unei arătări diavoleşti.

Nu ramaserăm nici noi cu mâinile în sân. În vreme ce Marian doborî pe stareţ, eu îl înhăţai pe celălalt şi izbindu-l în

tâmplă îl culcai la pământ.

— Oh, Massers liberi – se bucură uriaşul. Massers vine repede!

— Ia-l şi pe el! strigă Marian şi arătă spre stareţ, apoi sări spre scara pe care o urcă repede.

Eu îl urmai şi îndărătul meu venea Pongo care, deşi îl purta pe leşinat sub braţul drept, nu fu mai puţin iute de picior ca noi. Lamalele izbucniră într-un strigăt de furie, dar nici unul nu cuteză să ne urmărească.

Când ajunsei afară văzui vreo opt trupuri întinse la pământ, dar prin poarta de intrare veneau tocmai câţiva preoţi şi îndărătul lor se auzeau strigăte şi paşi în goană, ceea ce dovedea că soseau întăriri.

Credeam acum că toate sforţările noastre fuseseră zadarnice, dar Pongo, care tocmai sărise afară cu povara sa, alergă spre peretele opus şi strigă:

— Massers, vine repede!

ÎI urmarăm, căci ştiam că ne puteam încrede în ei. Dădurăm în perete peste o deschizătură îngustă, care nu era altceva decât o uşa. Pongo o împinse cu totul şi dispăru cu povara lui în întuneric.

Noi după el. Închisei repede uşa în urma noastră, Marian aprinse îndată lampa de buzunar şi îndrepta lumina spre uşă aşa că putui zări îndată zăvorul enorm, pe care-i împinsei.

Zgomotul pe care-l făcu, dădu naştere unui adevărat urlet de furie şi câţiva începură să izbească cu pumnii în uşă. Râserăm şi privirăm: încăperea în care intraserăm. Avea o suprafaţă de cel mult patru metri pătraţi, pereţii erau din bolovani mari, la fel podeaua şi tavanul în faţa noastră se mai afla o uşă de fier, închisă şi ea cu două zăvoare.

Lângă unul din pereţi stătea ghemotoc preotul pe care-l luasem prizonier în templul zeului pedepsei.

— Pongo, cum ai făcut treaba asta? întrebă Marian, punând mâinile pe umerii credinciosului uriaş.

Acesta răspunse, încurcat:

— Pongo găsit uşă în piatră, deschis cu cuţitul găsit în gang, venit aici. Auzit oameni vorbeşte, privit în gaură podea, spus îndată că Massers acolo este. Pongo repede coborât, Massers liberi acum.

Şi deşi făcea o mutră de împotrivire, îi ţinurăm mâinile strânse până ce strigă în cele din urmă:

— Massers, om trezit.

Într-adevăr, se trezise preţiosul nostru ostatec. Bătrânul se ridicase, privi năuc în juru-i şi se frecă la cap.

— Ştiu că vorbeşti englezeşte – îi zise Marian – eşti acum în puterea noastră şi oamenii dumitale nu pot face nimic ca să

te libereze. Poate că nu ştii încă unde te afli?

Omul dădu din cap cu o mutră plouată, apoi bolborosi:

— Ba ştiu, aici a fost înainte vreme tezaurul. Ce vreţi să faceţi cu mine?

— Asta atârnă de dumneata – răspunse Marian.

— Cerem să ni se redea libertatea şi armele. Iar în schimb te lăsăm liberi, pe dumneata şi pe preotul de colo.

Bătrânul aruncă o privire asupra preotului legat care la cuvintele lui Marian ridicase capul – şi se cutremură. Apoi plecă ochii, chibzui câtva timp şi zise:

— Ai dreptate, suntem în puterea voastră. Voi sta de vorbă cu oamenii mei, cerându-le să înştiinţeze pe superior.

— Bine – răspunse Marian – trebuie s-ajungem la o ieşire din situaţia asta. Dar îmi îngădui să te caut dacă n-ai arme.

Bătrânul râse obosit şi zise:

— Poţi face asta, domnule, dar te asigur că nu port arme la mine.

— Cuvântul acesta îmi ajunge, se grăbi să spuie Marian.

— Te rog, pune-te în legătură cu oamenii d-tale!

Tibetanul îl privi mirat câteva clipe, apoi zise cu ton prietenos:

— Mi-ai dovedit mare încredere şi din asta văd că aţi pătruns neintenţionat în oraşul nostru. Pentru acest motiv mă voi sfătui şi eu cu preotul meu în limba engleză, ca să puteţi controla că nu umblăm cu gânduri ascunse.

— Mă rog, mă rogi făcu Marian, politicos.

— Poate e mai bine dacă şi celelalte lamale vor pricepe cuvintele dv. Folosiţi-vă liniştit de graiul dv.

— Bine! Făcu bătrânul, dând din cap. Pare să fiţi oameni cu totul deosebiţi. E mai bine aşa. Vă asigur însă că voi reda întocmai propunerea dv.

— Nu m-am îndoit o clipă de asta, răspunse Marian, amabil.

Bătrânul se ridică cu anevoie, dar Pongo se grăbi să-l ajute. Aruncând o privire sfioasă spre uriaş, se târî până la uşa care ducea în sala cea mare şi strigă:

— Chultun! Chultun!

De cealaltă parte se auzi imediat glasul limpede al şefului preoţilor pe care-l doborâsem noi jos în pivniţă.

Începu o conversaţie mai lungă, foarte însufleţită şi în cele din urmă stareţul se-ntoarse spre noi şi zise:

— Chultun va comunica îndată superiorului propunerea dv. şi nu ma îndoiesc că va fi primită. Veţi. Putea părăsi oraşul cu armele dv. ca sa vă continuaţi drumul în stepă.

— Vom fi urmăriţi? întrebă Marian.

— De noi nu – răspunse bătrânul, imediat.

Dar se prea poate ca banda de tâlhari din mâinile cărora aţi fugit, să stea la pândă, căci existenta lor se află în mâinile dv. Dacă veţi ajunge într-un oraş străin şi veţi istorisi Englezilor aventura dv., de sigur că se va porni o acţiune împotriva bandei.

Stareţul, tăcu câtva timp, apoi, deodată, se uita cu ochii mari la prietenul meu, desprinse un obiect mic de pe vestmântul său şi-l dădu lui Marian, spunând cu multă seriozitate:

— D-ta mi-ai cruţat viaţa şi poate că talismanul acesta îţi va putea folosi vreodată. Daca în drumul dv. prin Tibet sau chiar, prin Mongolia – căci veţi atinge şi coasta – veţi alunge în mare primejdie din pricina locuitorilor sălbateci ai stepelor, e de ajuns să arătaţi asta.

Era o figură de zeu mititică, lungă de o jumătate de deget, dintr-o piatră verzuie. Dar noi ştiam să preţuim valoarea acestui dar şi Marian mulţumi călduros.

Apoi adăugă:

— Mi-ar fi foarte plăcut dacă ne-am putea recăpăta caii noştri, pe care i-am cumpărat în oraş, căci unul din ei poartă proviziile noastre.

— Voi îngriji să aveţi caii, făgădui prizonierul nostru.

— Ştiu că sunt acum în mâinile poliţiei. Dacă superiorul încuviinţează propunerea d-tale, veţi putea pleca cu caii dv.

— Atunci suntem salvaţii exclamă Marian, vesel. — Căci de bandiţi nu ne temem, chiar dac-ar sta la pândă. Şi deoarece am toată încrederea în d-ta, îl voi dezlega acum şi pe preotul de colo.

Se apropie de prizonier şi-i desfăcu legăturile. Omul se ridică încet, îşi frecă mult timp încheieturile, apoi zise într-o englezească perfectă:

— Domnilor, vă admir. Sunteţi cei dintâi străini care au păşit în oraşul nostru sfânt şi n-au fost pedepsiţi. Sunt încredinţat ca superiorul va încuviinţa propunerea dv. şi mai ştiu ca vă veţi atinge ţinta.

După acest „discurs” se ghemui într-un ungher al încăperii şi îşi sprijini capul în palme.

Minutele se scurgeau într-o tăcere apăsătoare. În sfârşit, după vreo jumătate de ceas se auziră bătăi în uşa de fier şi apoi glasul limpede al preotului. Dădu un raport lung stareţului şi acesta ne comunică, plin de bucurie:

— Sunteţi liberi, domnilor şi am mai poruncit să fie aduşi caii voştri. Până atunci rămânem aici, apoi, când se va deschide uşa aceasta, vă vor fi date armele. Noi doi, prizonierii, vă vom conduce apoi singuri până la poartă. Veţi încăleca şi când veţi porni la drum suntem şi noi liberi.

— Bine, fie şi aşa. Dar fiţi încredinţat ca v-a sunat clipa din urma dacă vom mirosi vreo trădare – răspunse Marian.

— Veţi vedea că ne ţinem de cuvânt, răspunse celălalt, liniştit.

— Atunci suntem înţeleşi. Spune, te rog, oamenilor s-aducă încoace toate armele noastre.

— Asta se face chiar acum. Îi şi aud pe oamenii mei venind. Dacă uriaşul dv. tovarăş vrea să le ia în primire, nu poate începăpea nici o şiretenie.

— Trebuie să ne ierţi dacă suntem cu băgare de seamă, zise Marian după o pauză scurtă. Oricât ar fi de voinic Pongo al nostru n-ar putea face nimic împotriva unui glonţ care l-ar nimeri în clipa când ar deschide uşa. Propun deci ca armele să fie puse jos, afară în faţa uşii. Oamenii d-tale vor trebui apoi să se retragă şi abia când vom fi în stăpânirea armelor vom părăsi cu toţii încăperea asta.

Marele preot clătină capul şi zise, jignit:

— V-am asigurat, domnilor, că puteţi părăsi nevătămaţi oraşul nostru. Dar recunosc că trebuie să fiţi prevăzători şi bănuitori. De aceea voi da porunca cerută de d-ta şi peste câteva minute vom părăsi oraşul. Voi rămâne cu dv. până veţi fi pe cai.

Bătrânul se duse la uşă şi vorbi cu preotul care adusese răspunsul lui Dalai Lama. Apoi se-ntoarse spre noi şi zise:

— Totul e în regulă, domnilor, armele dv., vor fi aşezate în faţa uşii. Puteţi auzi şi dv. Auzeam într-adevăr zângănitul de metale, apoi paşi care se îndepărtau.

La un semn al lui Marian, Pongo deschise uşa cu băgare de seamă. Temerile noastre se dovediră neîndreptăţite, căci uriaşul ne întinse toate armele. Cu totul altfel ne simţeam acum, când puteam cuprinde cu palma paturile credincioaselor noastre pistoale; nu m-aş fi temut acum să păşesc printre rândurile tuturor preoţilor din oraşul sfânt.

Dar, precum spusese stareţul, sala în care intrarăm acum era pustie. Ne orânduirăm în aşa fel ca Pongo s-o ia înainte, apoi urmau cei doi preoţi prizonieri, iar Marian venea în coadă.

Străzile erau pustii, în apusul soarelui. Deodată ne trezirăm în faţa porţii din a cărei carceră încercaserăm să fugim.

Nici aici nu se vedea nimeni, poarta enormă era larg deschisă şi afară, în libertate, păşteau cei trei cai ai noştri. Ne apropiarăm de ei şi stareţul ne întinse mâna şi zise foarte serios:

— Domnilor, n-am avut încă prilejul să cunosc bărbaţi de felul dv. voi ruga pe Atotputernicul să vă ocrotească în calea voastră. Aţi avut de pătimit multe în oraşul nostru. Nu ne

judecaţi cu asprime, căci nu facem decât să ne păstrăm tradiţia străveche, care acum a fost călcata pentru întâia oară, prin dv.

Îi strânserăm mâna şi Marian răspunse:

— Mă voi gândi cu plăcere la oraşul sfânt. Căci în d-ta am avut prilejul să cunoaştem un om bun şi drept.

Încălecarăm repede, îndreptarăm caii spre răsărit şi în galop pornirăm spre stepa nesfârşită.

Eram iarăşi liberi.

Numai gândul la banda de tâlhari ne mai preocupa. Poliţia trebuie să le fi dat de veste bandiţilor că am scăpat din oraşul sfânt. De aceea iscodirăm cu băgare de seamă în toate părţile, dar nu puturăm descoperi nici un urmăritor.

— Asta nu-mi place de loc – zise Marian în cele din urmă.

— Mă tem că ne-au întins vreo cursă pe undeva. Ei ştiu doar că trebuie s-o luăm pe aici spre răsărit şi au avut destulă vreme să se ascundă.

— În timpul zilei nu vor cuteza sa ne atace – zisei eu – căci se tem de armele noastre. Noaptea însă va deveni primejdioasă.

— De aceea va trebui să călărim toată noaptea.

— Numai de-ar ţine caii, care nu cred să fie obişnuiţi la drum lung.

— Atunci să mergem acum mai încet, ca să le cruţăm puterile.

Înfrânarăm galopul animalelor şi înaintarăm în trap. Deodată Pongo ridică braţul şi arătă spre nord-est.

— Vine bărbaţi! zise el, scurt.

Eu nu putui descoperi nimic încă, deoarece nu aveam ochi ageri ca ai uriaşului. Aşa trebuia să fie însă şi asta însemna că situaţia noastră devenea îngrijorătoare. Dacă erau bandiţii, atunci scăparea noastră era numai în fugă, sau trebuia în orice caz să ajungem la un loc, unde să ne putem apăra bine. Departe, înaintea noastră se înălţă o dungă întunecată din mijlocul şesului. Vreun lanţ de munţi probabil, le care trebuia sa ajungem cât mai curând, înainte ca să fim ajunşi de urmăritori.

Tocmai când mă gândeam la asta, Marian dădu porunca să îndemnăm caii la galop. Dar Pongo, care nu-l slăbea din ochi pe cei nevăzuţi de noi zise îndată:

— Oameni vin încet, nu este primejdie.

— Să călărim mai încet – propuse Marian – până vom putea vedea cu cine avem de-a face. Dacă simt bandiţii, atunci se vor împrăştia în linie largă prin stepă, ca să ne prindă.

Spunând asta se-ntoarse în şea şi se uită îndărăt, apoi înălţă din umeri şi zise:

— Foarte ciudat, par într-adevăr să nu ne urmărească. Fireşte că asta m-ar bucura, dar mă tem, totuşi, să nu fie vreo cursă. Ah! Acum pot recunoaşte punctele.

În zare se iviseră puncte mici de tot. Şi după cum observase de mult Pongo, ele înaintau foarte încet. Îndreptarăm caii în unghi drept spre nord, ca să ne-ntâlnim, astfel, cu presupusa caravană.

În curând punctele erau atât de mari încât puturăm recunoaşte călăreţi. Trebuie să ne fi observat şi ei, căci convoiul se opri. De sigur că acei călători vroiau să se încredinţeze în primul rând cine suntem. Din asta pricepurăm îndată că nu putea fi banda de tâlhari, căci aceştia ar fi pornit glonţ spre noi dacă ne-ar fi descoperit.

— Să mergem în trap spre ei – propuse Marian – şi în vreme ce ne vom apropia va trebui să ridicam braţele, ca să-i încredinţam ca nu suntem primejdioşi.

În curând ne puturăm da seama că avem într-adevăr o caravană înaintea noastră. Erau vreo douăzeci de oameni, care însoţeau un mare număr de animale de povară. Recunoscurăm apoi că e vorba de chinezi şi împrejurarea aceasta fu o mică dezamăgire pentru noi. Chinezii – mai ales când e vorba de călători – nu prea sunt viteji în lupta. Cu astfel de potrivnici bandiţii vor sfârşi repede.

Când ne apropiarăm până la vreo cincizeci de metri, călăreţul din frunte – un bărbat gras – ridică mâna, în care avea un pistol. Imediat ridicarăm braţele şi Marian strigă:

— Vorbiţi englezeşte?

— Da, sună răspunsul.

— Cine sunteţi?

— Fugari din Lhassa – răspunse Marian – vrem să mergem în China. Nu ne-am putea alătura de dv.?

Caii noştri se opriseră când dădurăm drumul frâielor. Chinezul cel gras ne măsură din cap până în picioare, apoi zise:

— Apropiaţi-vă, faceţi impresie bună şi vreau să am încredere în voi. Şi noi vrem să ne înapoiem în ţara noastră aşa că tovarăşi de drum nu ne pot fi decât bine-veniţi. Se prea poate să fim atacaţi de bandiţi prin părţile astea.

Pornirăm spre ei, Marian se aplecă politicos în şea şi spuse numele noastre.

Chinezul se lumină la faţă şi se prezintă şi el:

— Numele meu e Ho-ang.

Ne strânserăm mâinile şi Chinezul cel gras, care de aproape făcea impresia unui om simpatic şi inteligent, arată spre însoţitorii săi şi zise:

— Aceştia sunt servitorii mei. Să pornim acum mai departe, căci aş dori să ies cât mai repede din ţinutul acesta, care e foarte primejdios.

— Ştim şi noi asta, răspunse Marian. Nu e mult de când am izbutit să scăpăm din mâinile acestei bande.

— Povestiţi, povestiţii strigă Ho-ang. Arătaţi a fi oameni foarte îndrăzneţi şi viteji.

În timpul povestirii lui Marian, pe chipul chinezului se oglindeau, pe rând, aproape toate simţimintele omeneşti şi când prietenul meu sfârşi, bunul Ho-ang călări multă vreme în tăcere, dar cu gura căscată.

Clătină apoi capul şi abia putu îngâna:

— Eu aş fi murit dacă mi se întâmpla aşa ceva. În luptă dreaptă cu tâlharii mă simt destul de tare, dar la aşa ceva nu, încheie el înfiorându-se.

V.
CEA DIN URMĂ LUPTĂ.

PONGO RIDICA DEODATA BRAŢUL şi arătă spre sud-est Acolo se iviseră munţi înalţi şi uriaşul strigă acum:

— Massers, oameni pe munte.

Privirăm cu încordare într-acolo, dar nu puturăm zări pe nimeni; totuşi aşa trebuia să fie, de vreme ce susţinea Pongo şi Marian îl întrebă imediat pe chinez:

— Trebuie să trecem peste munţii de colo?

— Da, domnule Farrow, duce o trecătoare largă printre ei.

— Asta e foarte neplăcut; aş dori mai curând să-i ocolesc. Dacă s-or fi aţinând oameni pe acolo, cu siguranţă că n-au gânduri bune.

— Să ştii că sunt bandiţi – zise grasul, cu sânge rece.

— Mai mult ca sigur că mâine se va isca o luptă. Trecătoarea asta o aleg ei mai ales pentru a da atacuri.

Slăbi brâul în care îşi avea înfipte pistoalele, lua de pe umăr puşca, o armă modernă, cu repetiţie – şi o aşeză în faţa lui, dea curmezişul, pe şea. Apoi strigă oamenilor săi câteva cuvinte şi spre mirarea mea observai că şi servitorii se pregăteau de luptă, aproape nepăsători.

Luarăm şi noi puştile pe şei şi Marian zise:

— Vom avea pierderi mari, căci bandiţii vor fi pitit bine sus în munţi.

— Aşa e – încuviinţă Ho-ang, nepăsător. Va trebui să călărim foarte repede prin trecătoare, care e lungă de vreo doi kilometri.

— Şi nu se poate ocoli Muntele? întrebă Marian din nou.

— Cu neputinţă, răspunse chinezul, de amândouă părţile sunt mlaştini care nu pot fi trecute.

— Atunci va trebui să ne croim drum cum s-o putea – zise Marian.

— Mi-ar părea rău numai dacă va fi să pierzi din oameni.

— Ei nu se tem de moarte! răspunse Ho-ang, liniştit. Se duc la strămoşii lor. Într-o lume mai bună.

Încă o sută de metri ne mai despărţeau de intrarea trecătoarei. Despiedicarăm puştile şi servitorii Chinezului făcură la fel. Părea să fi trecut adesea călare pe drumul acesta. Ho-ang zise:

— Când vom fi la cincizeci de metri, va trebui să gonim cât mal tare. În felul acesta trecem în câteva minute de locul primejdios. În drum va trebui să tragem mereu în sus, căci asta îi sperie pe duşmani.

Deoarece sfatul acesta era cel mai bun, încuviinţarăm îndată. În curând sosi clipa hotărâtoare. Ho-ang ridică mâna şi imediat întreaga caravană începu să galopeze, spre trecătoare. Nu căzu nici un glonţ şi chinezul făcu o mutră foarte mirată, în vreme ce ochii lui cercetau stâncile. Să se fi înşelat Pongo? Văzuse oare lupi?

Totuşi, aşa ceva nu i se putea întâmpla credinciosului nostru uriaş. Oameni trebuie să fi fost, fără nici o îndoială, dar poate că erau nişte ciobani sau vânători, cărora li s-o fi făcut frică de noi.

Dar iată că, trecând de o cotitură, văzurăm că am căzut într-o capcană. Dea curmezişul drumului era îngrămădită o baricadă înaltă de bolovani, peste care caii noştri n-ar fi putut sări cu nici un chip.

Şi când oprirăm animalele în faţa acestei stavile, ne pomenirăm cu un foc viu din toate părţile. Doi Chinezi, ţipând înfiorător, ridicară braţele şi se prăbuşiră de pe şea, morţi.

— Jos de pe caii răcni Marian. Căutaţi acoperire îndărătul stâncilor!

Ho-ang tălmăci îndată porunca aceasta oamenilor săi, sărirăm de pe caii speriaţi şi alergarăm spre marginea potecii. Împuşcăturile duşmanilor slăbiră îndată; acum ne puteam îngriji şi noi de o ţintă pentru gloanţele noastre.

Ne împărţirăm în aşa fel încât de fiecare parte a potecii era aproape acelaşi număr de oameni, astfel că puteam ţine sub foc amândoi pereţii de stâncă. Un glonţ şuieră în aer şi un servitor de lângă mine ridică mâinile în sus şi căzu mort la pământ.

Dar în aceeaşi clipă detună puşca lui Marian şi din creştetul peretelui de stâncă se rostogoli o făptură întunecată.

Un urlet de furie se auzi, apoi gloanţele duşmane răpăiră fără ţintă în jurul nostru: nu mai făcură nici o victimă.

Această izbucnire de furie a bandiţilor ne dădu prilej să trimitem câteva gloanţe înspre ei. Marian trase de două ori, eu răpusei un duşman şi Pongo altul. Patru trupuri se rostogoliră la vale.

Ho-ang, care stătea în faţa noastră, se dovedi şi el a fi un bun ţintaş şi cu sânge rece. Puşca lui detună de două ori şi deasupra noastră se auziră două răcnete de moarte.

Duşmanii deveniră mai cu băgare de seamă. Din când în când doar se mai ivea o căciulă îndărătul unui bloc de stâncă şi un glonţ, pornea atunci la nimereală. Mai izbutirăm să răpunem încă trei tâlhari, iar Ho-ang împuşcă pe unul de deasupra noastră. Trupul lui se prăbuşi pe şosea, chiar lângă noi.

Imediat îmi dădui seamă că aveam de-a face cu banda din mâinile căreia scăpasem, căci recunoscui pe cel ucis. Chipul său fioros îmi bătuse la ochi încă în ascunzătoarea bandiţilor.

— Pongo – strigă Marian – dă în lături dărâmăturile de stâncă! Vom băga noi de seamă să nu tragă nimeni asupra ta.

Uriaşul Negru dădu din cap, îşi zvârli puşca pe umăr şi începu să cureţe din cale bolovanii care zburau ca pietricelele din mâna lui.

De două ori încercară bandiţii să tragă asupra lui. Dar plătiră cu viaţa încercarea lor.

Pongo îndepărtase jumătate din bolovani când deodată Ho-ang strigă câtorva servitori o poruncă. Aceştia îşi părăsiră adăpostul de lângă stâncă şi mânară caii prin spărtură.

Acum bandiţii nu se mai putură stăpâni. De pretutindeni se iviră făpturile lor întunecate îndărătul stâncilor şi o ploaie de gloanţe se abătu asupra noastră. Cu toate acestea, numai un servitor fu uşor rănit, căci în furia lor bandiţii îşi greşeau ţinta.

În schimb noi, liniştiţi, îi luarăm la ochi, unul după altul şi banda pierdu vreo opt oameni de pe partea din faţa noastră, în vreme ce Ho-ang şi ai lui doborâră vreo şase.

Urmă o linişte de câteva minute, care fu folosită de vitejii servitori ai Chinezului, ca să treacă prin drumul făcut de Pongo, toţi caii rămaşi neatinşi.

Greul pentru noi era acum să ne asigurăm retragerea. Fără îndoială că bandiţii vor trage asupra noastră atâta timp cât ne vor putea vedea şi ne putem aştepta la mari pierderi.

Dar Marian ştiu şi de data asta ce e de făcut. Sfătuit de el, Pongo făcu şi de cealaltă parte a barierei o spărtură destul de mare pentru ca un om să se poată strecura printr-însa. Şi aţinându-ne mereu pe lângă stâncă, ne strecurarăm încet prin

spărtură şi urmarăm caii pe care servitorii îi scoseseră aproape din trecătoare.

Bandiţii, care ghiciră îndată gândul nostru, deschiseră iar un foc violent, dar ţintiră prost şi de data asta, aşa că numai un servitor fu uşor rănit. Noi, în schimb, mai culcarăm la pământ doi din ei.

Abia se făcu puţină linişte, că pornirăm iar mai departe. Dar, precum mă aşteptasem, bandiţii ne urmăriră sus în munţi şi după vreo douăzeci de metri furăm nevoiţi sa ne apărăm iar împotriva unui atac. Încă un servitor al lut Ho-ang rămase pe teren.

În schimb, Marian avu o mare izbândă. După ultimul său glonţ urmă un ţipăt de moarte, o făptură înaltă bătu aerul cu braţele, apoi zbură în jos, pe poteca. În cadavrul lui recunoscurăm îndată pe căpetenia bandei.

Oamenii săi izbucniră în strigăte sălbatece. Îşi pierdură capul şi se repeziră jos spre noi, fără să se mai gândească să tragă. Se cuminţiră abia când câţiva din ei căzură sub gloanţele noastre.

Începură să tragă şi ei, fără însă să nimerească, în timp ce noi mergeam liniştiţi mai departe, trimiţând din când în când un glonţ în sus, când se ivea vreo căciulă.

În cele din urmă ajunserăm la capătul trecătoarei. Servitorii lui Ho-ang duseseră caii la câteva sute de metri depărtare, în stepă, unde nu puteau fi ajunşi de gloanţele bandiţilor. Pentru noi începea acum greul, căci trebuia sa ne părăsim acoperirea stâncilor şi să alergăm în plin şes.

Că bandiţii ne urmăriseră până acum, o dovedeau gloanţele care vâjiiau din când în când în jurul nostru. Marian chibzui câteva clipe, apoi strigă spre Ho-ang:

— Trebuie să alergăm repede de tot, mereu în zigzag, spre caii noştri. Mă voi opri la răstimpuri şi voi încerca să trag câte un foc. Spune şi oamenilor d-tale, apoi dau comanda.

— Bine – răspunse chinezul – e cel mai bun lucru ce avem de făcut.

Strigă oamenilor săi câteva vorbe, pe urmă privi întrebător spre Marian, care nu întârzie să dea semnalul, ridicând mâna. Urmarea fu că dădurăm buzna în stepă.

Mereu urmăriţi de gloanţe, ajunserăm în cele din urmă la cai, încălecarăm repede şi părăsirăm în galop ţinutul acesta primejdios.

ÎI admiram acum pe Ho-ang, căci nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la luptă, ca şi rum ar fi fost ceva neînsemnat.

Călărirăm în tăcere până la amiază. Atunci chinezul îşi opri animalul şi zise:

— Să poposim aici câtva timp, domnilor. Caii au nevoie de odihnă şi noi deasemenea.

Primirăm propunerea, căci din seara trecuta nu îmbucaserăm nimic.

— Întotdeauna făceam popas aici – zise Ho-ang – în apropiere se află un izvor şi lemne pentru foc.

Nu trecu mult şi stăteam în jurul focului, ne încălzirăm conserve şi ceai pe care ni-l oferi chinezul.

— La ce depărtare se află primul oraş? întrebă Marian.

Ho-ang chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Asta ar fi Tşamkar, care se află pe malul lui Jarro Tsangpo. Să fie vreo două sute cincizeci kilometri până acolo.

— Atunci vom avea nevoie cam de cinci zile.

— Da, mai mult de cincizeci de kilometri pe zi nu putem face cu animalele de povară.

— Altă localitate nu se-află pe aproape?

— Vreţi de sigur să telegrafiaţi şi asta nu puteţi face decât în Tşamkar. Ar fi un oraş prin apropiere, dar nici un om n-a păşit într-unsul. De sigur că e numai o legendă.

Cuvintele acestea ne stârniră curiozitatea, căci tocmai lucrurile astea misterioase ne interesau pe noi.

— Asta e ceva ce-mi place mie, se grăbi să spună Marian.

— N-ai putea să ne dai amănunte?

Chinezul păru încurcat.

— Da, domnilor, e vorbii numai de o legendă. La vreo zece kilometri în nord de aici, se zice că a existat cândva un oraş însemnat din vremuri străvechi, Tătarii l-ar fi distrus şi astăzi n-au mai rămas decât ruinele clădirilor, dar nimeni nu cutează să se apropie, căci se spune c-ar sălăşlui acolo duhuri rele.

— Păcat! făcu Marian, cam dezamăgit.

— M-am aşteptat la mai mult. Un oraş vechi în ruine e şi el interesant, dar mă gândeam c-o fi legată de el vreo împrejurare deosebită. Cel puţin primele d-tale cuvinte m-au făcut să bănuiesc asta.

— Spuneam c-ar sălăşlui acolo duhuri rele – răspunse Ho-ang, liniştit – şi chiar dacă, personal, nu cred în asta, e fapt stabilit că au dispărut fără urmă multe caravane al căror drum ducea pe acolo. Există o cale mai bună şi mal scurtă într-acolo, dar nimeni nu mai cutează să se folosească de ea.

— Hm, eu unul m-aş folosi de drumul acesta, ca să ajung mai repede la ţintă, căci des diavoli sau duhuri rele nu mă tem deloc, zise Marian.

— Atunci ar trebui să mergeţi singuri – răspunse Ho-ang – căci nu i-aş putea convinge pe servitorii mei sa vă urmeze. Vă sfătuiesc, însă, să veniţi cu noi, căci chiar dacă durează mai

mult, ajungeţi sigur la ţinta, în vreme ce pe drumul celălalt poate că aţi fi pierduţi.

— Vom călători împreună cu dv., hotărî Marian după oarecare gândire.

— Nu de teama, ci pentru că ştiţi drumul. Pe celălalt ar trebui să-l căutăm. Dar aş vrea să cercetez acest oraş în ruine, căci se poate să dau de unele taine.

— De când nu s-a mai întors şi o trupă de soldaţi trimisă într-acolo, nimeni n-a mai îndrăznit să calce prin ţinutul acela, zise Ho-ang. — Trebuie sa fie o taină grozavă.

Ne privirăm miraţi. Era deci vorba de un mister şi de primejdii, de vreme ce până şi soldaţii dispăruseră fără urmă.

Ho-ang deveni deodată nerăbdător. Stărui sa pornim şi-mi făcea impresia că i se făcuse frică, pentru că amintise de oraşul misterios.

După o jumătate de ceas, eram pe cai şi în trap liniştit pornirăm prin stepa nesfârşită.»

— Ce-am întâmpinat acolo, îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George.

Sfârşitul volumului: **PRINTRE FANATICI.**

În numărul următor:

CORABIA MORŢII.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro